

[Ellemann-Jensen]

Regeringen har siden ved sin idéfattigdom og sin mangel på mod drevet landet endnu dybere ind i den økonomiske krise.

Vi står nu med et snævert økonomisk forlig mellem regeringen og dens støttepartier – snævert politisk såvel som økonomisk. Det er ganske og aldeles perspektivløst, det rækker ikke en tøddel ved den kendsgerning, at Danmarks økonomisk-politiske handlingsfrihed er ved at være slidt op. Der er positive elementer i forliget, men de er få og små, og flere af dem er endnu ikke omsat i handling. Der mangler stadig at blive sat navn på betydelige besparelser i de offentlige budgetter, og i sammenhæng har forliget ingen nævneværdig effekt på Danmarks underskud over for udlandet.

Inden der er gået et år, vil Danmarks gæld til udlandet have passeret 100 mia kr. Nu begynder det at blive farligt. Nu er vi ved at blive grebet af en rentes rente-udvikling, hvor problemerne vokser stadig hurtigere, og hvor tiden pludselig begynder at arbejde imod os. Det synes regeringen ikke at have erkendt.

Jeg vil gerne bidrage til den erkendelse af problemernes accelererende udvikling ved at fortælle statsministeren et lille, gammelt kinesisk eventyr. Det handler om nogle folk i en lille landsby, hvor man havde en meget smuk dam. Så kom der nogle grimme vandplanter i det ene hjørne af den smukke dam, og der var nogle bekymrede folk i landsbyen, som sagde, at de vandplanter havde den kedelige egenskab, at de hver dag fordoblede det areal, som de dækkede, og at de ville dække hele søen og kvæle alt liv i den smukke lille dam i løbet af 30 dage. Men de andre i landsbyen grinede bare, for det var jo bare små planter i et fjernt hjørne af den smukke dam. Men planterne bredte sig, og en skønne dag fyldte de halvdelen af dammen. Så besluttede byens vise råd sig endelig til at tage affære, men da var man også nået frem til den 29. dag. Da havde man én dag tilbage til at gøre en indsats.

Når vi ser på, hvordan udviklingen tegner sig i de kommende år for Danmarks gældsrenter til udlandet, så er historien om den smukke dam blevet uhyggeligt aktuel. I år skal vi betale 10 mia kr. i renter til udlandet. Det er mere end dobbelt så meget, som vi betalte forrige år, og renterne vokser med rentes renter, fordi vi bliver ved med at låne

både til renter, til afdrag og til at dække ny gæld. Den grimme vandplante breder sig altså, og vi har ikke lang tid tilbage til at gøre noget ved det, hvis vi selv vil bestemme, hvordan det skal gøres.

Regeringen synes at have opbrugt sit arsenal af økonomisk-politiske instrumenter. Den vil eller kan ikke spare mere. Den har ødelagt mulighederne for at føre indkomstpolitik. Den har skabt en situation, hvor pengepolitikken er anspændt til det yderste, og den har bevæget sig ud i farlige valutapolitiske eksperimenter. Den er kort sagt kørt fast i sin økonomiske politik, og udsigterne for den nærmeste tids udvikling i dansk økonomi er rystende. Dette må føre til, at venstre drager nogle politiske konklusioner, og dem vil venstres formand nu gøre rede for.

Christoffersen (V):

Hr. Ole Espersen kan være glad for, at det er statsministerens redegørelse, vi skal drøfte her, og ikke hr. Ole Espersens indlæg. Jeg må sige – hvis det i øvrigt interesserer den socialdemokratiske ordfører – at det var så fyldt med urigtige og fejlagtige vurderinger og det var så langt fra virkeligheden, at jeg godt kunne have brugt ganske lang tid på at gennemgå bl. a. nogle af de påstande, hr. Ole Espersen helt fejlagtigt fremfører om vores motiver og synspunkter. Jeg skal imidlertid bare henvise ham og i øvrigt også statsministeren til at se på de reelle tal, til at se på, hvordan befolkningen reagerer på det, der foregår i disse måneder og i denne tid; så får man nemlig et ganske andet og langt mere virkelighedsnært billede af, hvad det er for en situation, vi befinder os i.

Det, vi ser, er en voksende mistillid overalt. Det gælder erhvervslivet, det gælder næsten hele fagbevægelsen, og det gælder store dele af de offentligt ansatte. Vi ser, hvordan næsten alle disponerer mere og mere kortsigtet, bjærgsomt, panikagtigt og egoistisk. Vi ser, hvordan en voksende mistillid også kommer til orde i udlandet. Flere og flere steder spørger man: hvad er det egentlig, der foregår i kongeriget Danmark? Hvordan er det egentlig, et af verdens rigeste lande opfører sig, behandler sin egen situation? Hvad er dog grunden til, at det får lov til at fortsætte? Hvordan kan et flertal i det danske parlament overhovedet acceptere det? Det gør